

Dilenci

Site Yönetimi tarafından yazıldı.

Salı, 23 Ekim 2012 19:20 - Son Güncelleme Salı, 23 Ekim 2012 19:23

Hikâye;

DILENCİ

Sabahattin Öztürk

1963 – Öğrenci Sesi Dergisi (Kastamonu Abdurrahmanpaşa Lisesi)

Kirli, uzun saçları kulaklarını örtmüş, ensesine inmişti. Kısa, gür ve dağınık, saçlarıyla ayırdedilemiyen sakalı göze batıyordu.

Gözlerini ileriye dikti. Uzak tepelerdeki karların tatlı beyazlığını görünce daha çok üşüdü. Yırtık, eski ceketine daha sıkı sarıldı. Yakası açık keten gömleğinin boşa bıraktığı yeri kapatmak için yakalarını da kaldırdı. Geniş yamalı pantolonunu ve delik deşik lâstiklerini görünce içi burkuldu. Üşüyen ayaklarını çektii. Bağdaş kurup oturdu.

«— Ben, bu hale düşecek insan mıydım?» diye mırıldandı. Gözlerinden iki damla yaş süzüldü. Başını ağaca yasladı.. Bakışları bulandı ve sabitleşti. Hâtıralarıyla baş başa yaşamaya başladı.

... Köyünde fakir bir çiftçiydi. Anası, babası öleli bir kaç yıl olmuştu. Beş parasız komuşlardı onu hayatta. Onlardan harap bir bina, taş dolu bir tarla kalmıştı geriye. Ama o; her şeye rağmen yılmadı. Bu kadarını bulduğuna şükretti. Gerçekten de bu yıla dek sıkıntısız yaşadı.

Lâkin; gelgelelim bu yıl kuraklık yüzünden ekinler harap olmuş, boğaz tokluğuna yaşarken; yiyeceğini de temin edemez olmuştu. Bu yüzden Ziraat Bankasına gidip, Ofisten buğday almak bahanesiyle borç para almıştı. Sonra da ver elini İstanbul! Güya para kazanmaya gelmişti. Halbuki; daha İstanbul'a adımını atarken soyulmuştu. Olanca parasını çıldırmış, aptal aptal ortada kalmıştı. Büyük yer görmenin verdiği korku, parasının çalınmasından duyduğu üzüntü ile

Dilenci

Site Yönetimi tarafından yazıldı.

Salı, 23 Ekim 2012 19:20 - Son Güncelleme Salı, 23 Ekim 2012 19:23

---

ne yapacağını şaşırmişti. Korkuyordu. Hattâ korkudan tiril tiril titriyordu. Ömründe korku bilmezken şimdi korkuyordu.. İşte burası İstanbul'du. Memleketinin bir parçası. Fakat onun için yabancıydı. İnsanları da düşmanı.. Hani utanmasa, hıçkırığa hıçkırığa ağlayacaktı. O dereceye gelmişti.

Akşam oldu. Rengârenk ışıklar gözlerini kamaştırdı. Bir an herşeyi unuttur oldu. Etrafın tenhalaşmasıyla gene bir korku sardı içini.

Yürüyor: boyuna yürüyor ama ne yol tükeniyor ne de kendisiyle ilgilenen birisi çıkıyordu. Yürüdü.. İstanbul'un yarı aydınlık sokaklarında sönmüş ruhuyla, keder, ıstırap ifadesi dolu sallantılı yürüyüşle... Gecenin sonsuzluğunda, boşlukta tutunacak yer arayan astronot gibi... Gayri ihtiyarî korku hareketleri yaparak yürüdü.. yürüdü.. Nihayet yürüyemez oldu Bir ara yere yıkıldı.

Ayıldığında kendini karakolda buldu. Perişandı. Komisere başından geçenleri anlattı. Komiser iş bulması için bir yer tavsiye etti. Eline de yirmi lira tutuşturdu. Yana yakıla teşekkür edip ayrıldı. Tavsiye edilen yere gitti. Kadro kapanmıştı. Başka rastladığı yerlere de müracaat etti. Netice gene boş. Elindeki parada bitti. Akşama kadar aylâk aylâk dolaştı. Çâresiz kaldı.

Hırsızlık yapmak istedi, vicdanı el vermedi.

Kenar mahallelerden birine geldi. Rastladığı ilk kapıyı çaldı. Kapı açıldı. Elinde kepçe, belinde önlüğü ile bir kadın belirdi.

« — Ne istiyorsunuz.? »

Dili tutuldu, konuşamadı, Bir dilim ekmek dilenmek ne kadarda zordu.

« — Hiç! Yanılmışım!» diyerek uzaklaştı. Ne yaptıysa gene dilenmeye mecbur oldu. Açlık canına yetmişti artık. Başka bir kapıyı tıkırdattı. Gene bir kadın çıktı.

Dilenci

Site Yönetimi tarafından yazıldı.

Salı, 23 Ekim 2012 19:20 - Son Güncelleme Salı, 23 Ekim 2012 19:23

« — Sabahtan akşama kadar dilencilerle mi uğraşacağız biz be? Burası âcizler yurdu mu? »
Ve ardından (çat!) diye kapı suratına kapandı.

Hayattan bıkmış bir halde bir elma ağacının altına oturdu ve bütün kiniyle bağırdı:

« — Ah! Canının yandığının dünyası!»

Başını kaldırdı. Camiden çıkan bir gurup konuşarak gidiyorlardı. Neş'eli fısıltılar kulaklarını tırmalıyordu. Kendini tutamadı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Elinde bir sıcaklık hissetti. Doğruldu. Baktı. Zengince bir adam gülerek kendisine bakıyordu. Elinde ise gıcır gıcır bir ellilik. Minnettarlığını ifade edecek kelime bulamadı, ihtiyarın ellerine sarıldı. Diğerleri de hayra geldiler. Avucunu doldurdular. Adamcağız zorlukla kalktı. Ellerini kaldırdı. Gözlerinden yaşlar akarak Allah'a şükretti:

« — Demek... Demek insanların hepsi kötü değilmiş. Artık kurtuldum! Şimdi hemen köye döneceğim. Burada sefil, köpek gibi yaşamaktansa orada kıt kanaat geçinmek bir saadettir!»

Ve mesut geleceğin düşleri içinde en yakın lokantaya doğru yürüdü.